

[Lykketoft]

sørget for, at det ikke gør nogen forskel for kommunerne, at man skal til at regne frem og tilbage dér, men at det kun er en beregningsregel, der angår statsskatten. Det kunne man ikke gøre meget enklere, tror jeg, hvis man har den hensigt, som jeg udtrykte lige før at vi har haft med forslaget, nemlig at de genvundne afskrivninger beskattes på en måde, der så meget som muligt tager hensyn til værdien af de fradrag, der blev gjort, og som var for store, den værdi, de nu har haft for den pågældende skatteyder.

Dermed er også sagt, at en indvending om, at der jo er nogle, der har haft en lavere skatteværdi af deres for store afskrivninger end andre, ikke med særlig stor styrke rammer dette forslag, fordi vi netop sørger for, at man kan vende tilbage til den faktiske marginalskat i de år, hvor de for store afskrivninger blev foretaget, hvad enten den var lavere end de nuværende 50 pct. af særlig indkomst, eller den var højere end de nuværende 50 pct. af særlig indkomst.

Der kan selvfølgelig være tekniske ting at diskutere, men den model, vi har valgt her, er både logisk og velbegrundet, selvfølgelig især i forhold til den industrialiserede masseudnyttelse af den særlige indkomstskats lempelige vilkår, som ligger i leasingarrangementerne. Den er i bred almindelighed rimelig, og der er ikke nogen, skal vi sige ganske almindelige erhvervsdrivende, der afhænder deres virksomheder, der bliver gået for nær ved en ændring af denne art.

Enkelte har gjort bemærkninger om den del af forslaget, der drejer sig om, at man ikke skal have kursnedslag for salg af maskiner og skibe, hvor de pågældende aktiver har været afskrevet i forhold til hele den nominelle sum og også vil blive det for den næste køber. Her er tale om et punkt, hvor de nuværende regler rummer en asymmetri, der kan spekuleres i. Der er tale om et forslag, der, hvis det bliver vedtaget, simpelt hen vil have den konsekvens, at aftaleformerne ved salg af sådanne afskrivningsberettigede aktiver tilpasser sig. Så enkelt er det.

Man får ikke papirer med store kurstab på, for der kan ikke længere spekuleres i dem, så der er efter min mening ikke noget hensyn til andre end dem, der bevidst spekulerer i asymmetrien i reglerne – nemlig at man kan afskrive på et større beløb, end sæl-

ger bliver beskattet efter – der taler imod, at det bliver fjernet.

Så spurgte hr. Rahbæk Møller – lad det være min sidste bemærkning i denne omgang, idet jeg ser frem til en positiv udvalgsbehandling efter de bemærkninger, der er faldet – om socialdemokratiet ikke havde fortrudt de ting, der var sket med den særlige indkomstskat de sidste år, nemlig at man i stigende grad havde taget aktieavancer, fast ejendom og goodwill ud. Dertil vil jeg svare: nej, jeg tror ikke, at den form for kapitalvindingskat, vi havde på de punkter, var særlig hensigtsmæssig. Det er klart, at de ændringer, der er sket, er udtryk for de politiske kompromiser, det var muligt at lave, men retningen i det har vi været indforståede med, og den har vi haft styr på, bortset fra den sidste ændring af hovedaktionærbeskatningen, som vi som bekendt mente var for vidtgående og derfor ikke kunne støtte.

Jeg tror ikke, at man skal begrænse kapitalgevinsterne på aktier eller på fast ejendom ved at genindføre en monstrøs kapitalvindingskat af den type, vi har afskaffet. Jeg tror, man skal beskutte dér ved at sørge for en rimeligt høj selskabsskat, som vi drøftede det under forrige punkt på dagsordenen, således at der ikke opstår store ubeskattede eller lavt beskattede avancer i selskaberne som hidtil. Jeg tror, at man for fast ejendoms vedkommende skal løse problemet med at forebygge for store værdistigninger ved en hensigtsmæssig løbende ejendomsbeskatning, et emne, jeg håber vi får lejlighed til at vende tilbage til. Den grundkonstruktion med hensyn til, hvad der beskattes som kapitalgevinster, man nu er nået frem til, holder socialdemokratiet fast ved.

(Kort bemærkning).

Lawaetz (FP):

Det er nok rigtigt, men det er sørgeligt, at man faktisk altid kan gøre sig morsom ved at læse op af lovforslag. Her var 70 ord i én sætning. Når man tidligere på dagen har hørt hr. Lykketoft være fortalende for forenkling og reformtænkning, så må jeg sætte spørgsmålstegn ved, om hr. Lykketoft er egnet til det job, hvis han ikke kan lave kortere sætninger. Vi kan kalde det morsomt eller ej. Jeg synes aldeles ikke, at det er morsomt, at man skal gøre det på en så snørklet facon. Jeg